

144 [U] - сценарий о "Тробоуи" воє Р. Мануан

"Раво XP (?) - To ware B (330-1453) (?)

Аво не нешто у вишок Б. Бино роото, кето не инпривато и вонок коклетер 2 Tyce we ин 29th

Браве ноце 1453 ...

"F" - потресе у кокилу у ин 29th F (Bussol) Tschm... (Yumacoty) F Ty hope "CBE" F y mayu o Tschm... y schomve

X" - не поке у захачингез ичичинин C M

"Кхити" - брторин "Зноун" - дичип, чуба, пркелл

Знаме врос. I. Znamayty

Илтрини" - керпелитио уекидинка - прерывник, ринкелл

Колуб - Вхидуар, бринубо илхот Тсачин Калкоро

Гушанска вхидуар, илхотек нешто у 30 H. Cтoчнoкoвoс Kоrе

Те "Фхидуар" - болге чакло илхот

"Трoб" - Кхитроу отак отороу илхот (2) у оулет у 2

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

"Илдикин поезде" - "Оудина" зидот у пилтх лотте

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

Илхот у оулет у 302. Илхот Тoрелл (1399) LMO, TAYXOAOI

3.1.2024 – текст

Чак и под условом да је Данило само писац било би довољно мотива да се о њему гледано са више страна подробније говори. ^{постоји} Постоји ту низ питања која се јављају кад се разматра живот неког/сваког писца уопште, почев од његовог рођења. Постоје ли већ у детињству неки знаци склоности ка послу приповедања који се обично од околине препознају као знаци „проклетства“ везаног за сваког уметника.

Општа оскудица вести о збивањима у нашој прошлости лишава нас могућности упознавања са низом догађаја и појава. Данас се наступа „директним“ методом кад је реч о старим писцима – Доментијан, Теодосије, Данило ^{уписује се} су написали то и то... Занемарује се како је правилније рећи да је од њихових радова данас ^{познато} познато... Ово је потребно истаћи, с обзиром на добро познату чињеницу да су дела већине старих писаца до новог времена доспела у малом броју преписа (из врло добро познатих разлога). Прилике су такве да веће чуђење изазива опстанак онога што је познати него нестанак/губитак онога што је нестало. У сваком виду одговарајуће грађе ради се о осетљивом и лако пропадљивом материјалу – хартију угрожава подједнако и ватра и вода, а потом ту је у условима опште глади и мноштво живих штеточина које се „испомажу“ уништавањем писаног; довољно је да нестане неколико квадратних сантиметара неке фреске и да са тиме нестану и јединствени подаци на основу којих би се могло сазнати много више о прошлости – кад се зна да су фреске појединих храмова насилно остављених без крова била изложена дејству атмосферских (не)прилика, послу се приступа са осећањем неизмерне благодарности! Како се онда може говорити о обиму опуса старих српских писаца? Исто тако, не чуди што се ништа не може рећи о ономе што се „колоквијално“ зове „рани радови“ неког уметника. Односно, ту би била реч о ранијим покушајима и остварењима појединих ^{уметника} уметника. Факат који ће их „препоручити“ неким будућим наручиоцима посла да се ^{управо} управо особама са таквим склоностима и способностима повери извођење неког посла... ⁹⁾

Посредно преко касније остварених дела донекле се може наслутити и „лектира“ дотичног писца, која кад је у питању српски средњи век, и није нарочито богата. Ту се ради углавном о преводима византијских писаца чија дела су стварана током читавих хиљаду година, колико је та држава трајала (поређења ради, није сувишно подсетити да је од Саве прошло тек осам векова, а шта се све издогађало, доживело и преживело...). Судећи по броју преписа, човек онога времена се више образовао на поменутиим преводима са грчког, него на делима домаћих писаца (ту се може помишљати и на оне о којима ^{нема} нема/губитка њихових дела, што се лако могло десити, не знамо сасвим ништа). Вреди ли тим поводом поменути један илустративан, управо као наручен, пример. Савин биограф Доментијан, судећи по од њега насталим текстовима, није имао никаквог интересовања за антику (то не изненађује –

1. 10. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024.

1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024.

1) 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024.

Handwritten notes at the top of the page, including the name 'Данила' and some illegible text.

Антика, ма колико значајна по својим остварењима, делује беживотно, без могућности даљег трајања. Тиме се она није могла поредити са хришћанством. Насупрот томе, код Данила као и код потоњих српских писаца не крије се присуство и познавање антике... Обесхрабрује сазнање ^{до} ^у ^с ^т ^е ^с ^т ^и ^ж ^е ^б ^л ^и ^ж ^и ^м ^у ^п ^о ^з ^н ^а ^в ^а ^њ ^е ^м у старој књижевности – поједини ^{антички} ^ж ^и ^т ^и ^ј ^е ^с ^к ^и ^{сп} ^и ^с ^и сачувани су у десетинама преписа, док се знаменита дела старих домаћих ^{дела} ^с ^р ^е ^ђ ^у у уникатним примерцима (?!).

Није никакво откриће сазнање да се о животу српске државе ^с ^а ^з ^н ^а ^ј ^е ^н ^а ^о ^с ^н ^о ^в ^у ^д ^е ^л ^а ^ж ^и ^т ^и ^ј ^н ^о ^г ^а ^р ^а ^к ^а ^р ^а ^к ^т ^е ^р ^а (тамо где су такви помени успутна, а не циљсна група вести).

Преостаје и бављење стилским особинама сваког од појединих писаца, као што се то чини у свим осталим приликама. Овде је то утолико важније што уз сву добру вољу не може са сигурношћу рећи шта у зборнику ЖКС стварно потиче од Данила као писца. По ономе што се читаоцу нуди као извесно решење пре је реч о личном ставу него о доказу; јасно је што је тако:

>> Сваки рад био је написан одвојено, да задовољи различите захтеве, или, бар у почетку без јасно изражене намере да се напише јединствена, повезана историја српске државе и Цркве. Ово се може закључити по томе што сваки „живот“ се разликује од другог у стилу, садржити, а донекле и по односу аутора према свом предмету.

Пример зборника ЖКС је изразит случај потребе, могућности и значаја истраживања стилских одлика извесних писаца и њихових дела. Потребе појединих истраживања стилских одлика мање је изражена код биографа Доментијана и Теодосија, пошто је ту реч о јединственим, целовитим елима што не значи да је ту истраживање стилских одлика непотребно или сувишно.

Најстарији познати ^{Урлоз-10} ^{по-мисти} препис кодекса је из 1553. „Аутограф“ (?) зборника је настао у завршеном виду око 1400. Од првог ^{истинито} ^{послато} преписа дели га 150 година. Ништа се не може рећи шта се зборнику дешавало у том периоду и шта је „посредовало“ између 1400. и 1553. колико је преписа у међувремену настало (касније ^{истинито} ^{послато}) и да ли су постојали генерацијски одређења међу тим преписима.

Поменуто је како од свих Д активности које никако нису мале и могу се поредити само са оним учињеним својевремено од Саве. Пажњу истраживача привлачи његов рад као писца и оног што иде са њим. Д делатност је таквог значаја да и у случају да он није писац, при истраживањима везаним за ЖКС зборник Д би морала бити посебна пажња. Када је током једне деценије урађено више него током ^{преосталих} ^{векова} и што као о како само делимично сачувано даје печат српске културе. У много чему што је везано за тај период осећа се присуство и деловање Д.

Б) Пошто је ^{истинито} ^{послато} препис кодекса из 1553. ^{истинито} ^{послато} препис кодекса из 1553. ^{истинито} ^{послато} препис кодекса из 1553. ^{истинито} ^{послато} препис кодекса из 1553.

Handwritten note: "Српско књижевно наслеђе"

Handwritten note: "Мисти"

Handwritten number '2' in a box.

Библиотека
 Русская и украинская - Харьковская библиотека (Товарищ)
 Библиотека. Германия - код Р. Р. 222222

1. Книга "Курс лекций по истории философии" (1950)
 2. Книга "История философии" (1950)
 3. Книга "Философия" (1950)
 4. Книга "Лекции по философии" (1950)
 5. Книга "Философия" (1950)
 6. Книга "История философии" (1950)
 7. Книга "Философия" (1950)
 8. Книга "Лекции по философии" (1950)
 9. Книга "Философия" (1950)
 10. Книга "История философии" (1950)
 11. Книга "Философия" (1950)
 12. Книга "Лекции по философии" (1950)
 13. Книга "Философия" (1950)
 14. Книга "История философии" (1950)
 15. Книга "Философия" (1950)
 16. Книга "Лекции по философии" (1950)
 17. Книга "Философия" (1950)
 18. Книга "История философии" (1950)
 19. Книга "Философия" (1950)
 20. Книга "Лекции по философии" (1950)

1. Книга "Курс лекций по истории философии" (1950)
 2. Книга "История философии" (1950)
 3. Книга "Философия" (1950)
 4. Книга "Лекции по философии" (1950)
 5. Книга "Философия" (1950)
 6. Книга "История философии" (1950)
 7. Книга "Философия" (1950)
 8. Книга "Лекции по философии" (1950)
 9. Книга "Философия" (1950)
 10. Книга "История философии" (1950)
 11. Книга "Философия" (1950)
 12. Книга "Лекции по философии" (1950)
 13. Книга "Философия" (1950)
 14. Книга "История философии" (1950)
 15. Книга "Философия" (1950)
 16. Книга "Лекции по философии" (1950)
 17. Книга "Философия" (1950)
 18. Книга "История философии" (1950)
 19. Книга "Философия" (1950)
 20. Книга "Лекции по философии" (1950)

Антика, ма колико значајна по својим остварењима, делује беживотно, без могућности даљег трајања. Тиме се она није могла поредити са хришћанством. Насупрот томе, код Данила као и код потоњих српских писаца не крије се присуство и познавање антике... Обесхрабрује сазнање по ком се стиже ближим упознавањем у старој књижевности – поједини житијски списи сачувани су у десетинама преписа, док се знаменита дела старих домаћих дела срећу у уникатним примерцима (?!).

Није никакво откриће сазнање да се о животу српске државе сазнаје на основу дела житијног карактера (тамо где су такви помени успутна, а не циљсна група вести).

Преостаје и бављење стилским особинама сваког од појединих писаца, као што се то чини у свим осталим приликама. Овде је то утолико важније што уз сву добру вољу не може са сигурношћу рећи шта у зборнику ЖКС стварно потиче од Данила као писца. По ономе што се читаоцу нуди као извесно решење пре је реч о личном ставу него о доказу; јасно је што је тако:

Сваки рад био је написан одвојено, да задовољи различите захтеве, или, бар у почетку без јасно изражене намере да се напише јединствена, повезана историја српске државе и Цркве. Ово се може закључити по томе што сваки „живот“ се разликује од другог у стилу, садржити, а донекле и по односу аутора према свом предмету.“

Пример зборника ЖКС је изразит случај потребе, могућности и значаја истраживања стилских одлика извесних писаца и њихових дела. Потребе појединих истраживања стилских одлика мање је изражена код биографа Доментијана и Теодосија, пошто је ту реч о јединственим, целовитим елима што не значи да је ту истраживање стилских одлика непотребно или сувишно.

Најстарији познати препис кодекса је из 1553. „Аутограф“ (?) зборника је настао у завршеном виду око 1400. Од првог преписа дели га 150 година. Ништа се не може рећи шта се зборнику дешавало у том периоду и шта је „посредовало“ између 1400. и 1553. колико је преписа у међувремену настало (касније послато) и да ли су постојали генерацијски одређења међу тим преписима.

Поменуто је како од свих Д активности које никако нису мале и могу се поредити само са оним учињеним својевремено од Саве. Пажњу истраживача привлачи његов рад као писца и оног што иде са њим. Д делатност је таквог значаја да и у случају да он није писац, при истраживањима везаним за ЖКС зборник Д би морала бити посебна пажња. Када је током једне деценије урађено више него током **преосталих** векова и што као о како само делимично сачувано даје печат српске културе. У много чему што је везано за тај период осећа се присуство и деловање Д.

"Мозетни писаници, а не око естага
Тачност кичи у чучицики и звички" (Тесла 1920.
Бивши лодни...)

1991 - Бестрилично, хорско (вратишти) чучицики С
Или 1. Месту то окрсаки Рили, чучицики
Геоподатки/Геоподатки"

Кучици (Звучки) - Звучи у хорскоштом; оштаци
се на кичи у чучицики "Звучи" у звички"

"Питачко" - вичи Бучицики, чучицики аутокомуниски
те доводи, могуће...

"ИЗБОГА ИЗ Х" ("Очи" и чучицики Х и чучицики
Силици, Силици) - Звучи Бучицики (Силици) чучицики -
Силицицики у чучицики Звучицики (или Силицики)
ИЗБОГА ИЗБОГА ОБИЦИКИ ИЛИ ОБИЦИКИ ИЛИ ОБИЦИКИ
ИЛИ "Х"

1991 - толико се прототипици Силицики и чучицики
обичицики чучицики Силицики - толико Силицики
или чучицики Силицики "ИЗБОГА ИЗБОГА"

"1991 ИЗБОГА ИЗ С" (Чучицики и чучицики
или чучицики С "ИЗБОГА ИЗБОГА, БИЦИЦИКИ")

"Бичицики" - "Чучицики и чучицики Силицики, или
Бичицики и чучицики Силицики"

"Ручицики" - ручицики Силицики и чучицики Силицики
2) по Силицики... (И.И.И.И.И.И.И.И.)

"ИЗБОГА ИЗ С" - и чучицики чучицики Силицики
или чучицики Силицики - проект...

ИЗБОГА ИЗБОГА 2) ИЛИ ИЛИ - ИЛИ Силицики, о Силицики
ИЛИ ИЛИ (Чучицики) - или чучицики или чучицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики

"Сеобе" - по Силицики Силицики и чучицики Силицики
или чучицики Силицики; чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики - резултат и чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики (или чучицики Силицики
или чучицики Силицики) или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики

1991 - БОГА, ИЗБОГА ИЛИ; ИЛИ
или чучицики Силицики или чучицики Силицики... (ИЗБОГА
или чучицики Силицики); Или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики...

1991

"Питачко" - чучицики Силицики или чучицики Силицики; Или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики - Или чучицики Силицики, Или чучицики Силицики
или чучицики Силицики...

(И) Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики (или чучицики Силицики)

Или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ: → Или чучицики Силицики, Или чучицики Силицики
(Бичицики: Силицики или чучицики Силицики)

"Бичицики" - Или чучицики Силицики, Или чучицики Силицики (или чучицики Силицики,
или чучицики Силицики) или чучицики Силицики (или чучицики Силицики) или чучицики Силицики
или чучицики Силицики (или чучицики Силицики) или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики

"Силицики" (или чучицики Силицики) - Или чучицики Силицики, Или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ - Или чучицики Силицики или чучицики Силицики
ИЛИ ИЛИ или чучицики Силицики или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ - Или чучицики Силицики или чучицики Силицики

-И- Или чучицики Силицики (И) - Или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ (И) Или чучицики Силицики или чучицики Силицики
или чучицики Силицики или чучицики Силицики или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ, ИЛИ ИЛИ - Или чучицики Силицики или чучицики Силицики

ИЛИ ИЛИ - Или чучицики Силицики или чучицики Силицики (ИЛИ ИЛИ) (ИЛИ ИЛИ)

ИЛИ ИЛИ "ИЛИ ИЛИ" - Или чучицики Силицики или чучицики Силицики - Или чучицики Силицики
или чучицики Силицики, Или чучицики Силицики... - Или чучицики Силицики

188
PATIOM
Fms 71,68

Српско издајство на ТВ СА – Брезов... и И. Ерић – раде за Мују као да нису Срби
Завођење – театар даје „слику“ (?) – однос као и роман у поређењу са реалом –
шематизован, сужен приказ стварности далекоод свеукупности живота.
Охрид – низ обавеза за обе стране

ANAPESON, некећуко око
176, 185/6

ЗСО на првом месту па остало... (?)
Ватикан преко Хитлер/Броза ради за Хитлера и у раду (геноцид, бомбе Американаца само на Задар...) и у миру: границе, ћутање о геноциду, признање '91

„Чајничке“ - 50-их честа тема у „Православном мисионару“, због своје чудотворне иконе...

Шешел: 1) не помиње никад Србе у Скопљу и око Вардара (богословија у Битољу, епископ Николај у Охриду...)

2) по чему је П. Јакшић „сјајан генерал“ – био Брозавац од почетка као и маса српских официра??

Писац/научник – Змај, ~~Влада~~ као да нису лекари. Иронија српске историје – све ће то народ познати!

Оцена уметничког дела – и његова ограничења: може или не може „све“ 1) „Није вероватно...“ (да ли је уметник дужан да се држи „вероватно“? 2) Писац/главни јунак?

(сукоби мишљења око тога докле се може ићи!)

51/71
46, 211/2

ПРОПНЕ ПИРАТОР (НЕ ПОЖИТОН - СЕЖАЊИМА СЛУЖИМА - 13500 РАДНО
НА РАТ 14-18 КОЈИМА ЗА РАД - ПОЧИНА 1925-1928
...
[129] ВОЈНИЦИ
[135] ВОЈНИЦИ
[142] ВОЈНИЦИ
[146] ВОЈНИЦИ
[150] ВОЈНИЦИ
[152] ВОЈНИЦИ
[155] ВОЈНИЦИ
[158] ВОЈНИЦИ
[160] ВОЈНИЦИ
[162] ВОЈНИЦИ
[165] ВОЈНИЦИ
[168] ВОЈНИЦИ
[170] ВОЈНИЦИ
[172] ВОЈНИЦИ
[175] ВОЈНИЦИ
[178] ВОЈНИЦИ
[180] ВОЈНИЦИ
[182] ВОЈНИЦИ
[185] ВОЈНИЦИ
[188] ВОЈНИЦИ
[190] ВОЈНИЦИ
[192] ВОЈНИЦИ
[195] ВОЈНИЦИ
[198] ВОЈНИЦИ
[200] ВОЈНИЦИ
[202] ВОЈНИЦИ
[205] ВОЈНИЦИ
[208] ВОЈНИЦИ
[210] ВОЈНИЦИ
[212] ВОЈНИЦИ
[215] ВОЈНИЦИ
[218] ВОЈНИЦИ
[220] ВОЈНИЦИ
[222] ВОЈНИЦИ
[225] ВОЈНИЦИ
[228] ВОЈНИЦИ
[230] ВОЈНИЦИ
[232] ВОЈНИЦИ
[235] ВОЈНИЦИ
[238] ВОЈНИЦИ
[240] ВОЈНИЦИ
[242] ВОЈНИЦИ
[245] ВОЈНИЦИ
[248] ВОЈНИЦИ
[250] ВОЈНИЦИ
[252] ВОЈНИЦИ
[255] ВОЈНИЦИ
[258] ВОЈНИЦИ
[260] ВОЈНИЦИ
[262] ВОЈНИЦИ
[265] ВОЈНИЦИ
[268] ВОЈНИЦИ
[270] ВОЈНИЦИ
[272] ВОЈНИЦИ
[275] ВОЈНИЦИ
[278] ВОЈНИЦИ
[280] ВОЈНИЦИ
[282] ВОЈНИЦИ
[285] ВОЈНИЦИ
[288] ВОЈНИЦИ
[290] ВОЈНИЦИ
[292] ВОЈНИЦИ
[295] ВОЈНИЦИ
[298] ВОЈНИЦИ
[300] ВОЈНИЦИ
[302] ВОЈНИЦИ
[305] ВОЈНИЦИ
[308] ВОЈНИЦИ
[310] ВОЈНИЦИ
[312] ВОЈНИЦИ
[315] ВОЈНИЦИ
[318] ВОЈНИЦИ
[320] ВОЈНИЦИ
[322] ВОЈНИЦИ
[325] ВОЈНИЦИ
[328] ВОЈНИЦИ
[330] ВОЈНИЦИ
[332] ВОЈНИЦИ
[335] ВОЈНИЦИ
[338] ВОЈНИЦИ
[340] ВОЈНИЦИ
[342] ВОЈНИЦИ
[345] ВОЈНИЦИ
[348] ВОЈНИЦИ
[350] ВОЈНИЦИ
[352] ВОЈНИЦИ
[355] ВОЈНИЦИ
[358] ВОЈНИЦИ
[360] ВОЈНИЦИ
[362] ВОЈНИЦИ
[365] ВОЈНИЦИ
[368] ВОЈНИЦИ
[370] ВОЈНИЦИ
[372] ВОЈНИЦИ
[375] ВОЈНИЦИ
[378] ВОЈНИЦИ
[380] ВОЈНИЦИ
[382] ВОЈНИЦИ
[385] ВОЈНИЦИ
[388] ВОЈНИЦИ
[390] ВОЈНИЦИ
[392] ВОЈНИЦИ
[395] ВОЈНИЦИ
[398] ВОЈНИЦИ
[400] ВОЈНИЦИ
[402] ВОЈНИЦИ
[405] ВОЈНИЦИ
[408] ВОЈНИЦИ
[410] ВОЈНИЦИ
[412] ВОЈНИЦИ
[415] ВОЈНИЦИ
[418] ВОЈНИЦИ
[420] ВОЈНИЦИ
[422] ВОЈНИЦИ
[425] ВОЈНИЦИ
[428] ВОЈНИЦИ
[430] ВОЈНИЦИ
[432] ВОЈНИЦИ
[435] ВОЈНИЦИ
[438] ВОЈНИЦИ
[440] ВОЈНИЦИ
[442] ВОЈНИЦИ
[445] ВОЈНИЦИ
[448] ВОЈНИЦИ
[450] ВОЈНИЦИ
[452] ВОЈНИЦИ
[455] ВОЈНИЦИ
[458] ВОЈНИЦИ
[460] ВОЈНИЦИ
[462] ВОЈНИЦИ
[465] ВОЈНИЦИ
[468] ВОЈНИЦИ
[470] ВОЈНИЦИ
[472] ВОЈНИЦИ
[475] ВОЈНИЦИ
[478] ВОЈНИЦИ
[480] ВОЈНИЦИ
[482] ВОЈНИЦИ
[485] ВОЈНИЦИ
[488] ВОЈНИЦИ
[490] ВОЈНИЦИ
[492] ВОЈНИЦИ
[495] ВОЈНИЦИ
[498] ВОЈНИЦИ
[500] ВОЈНИЦИ

штампан под Доментијановим именом, што ће издавач накнадно исправљати. Само се писац Теодосије у прошлом 20. веку два пута појавио у два превода, оба у издању Српске Књижевне Задруге (1924. у преводу М. Башића и шест деценија касније у преводу Л. Мирковића). Иако је Мирковић свој превод давно урадио у оквиру свог рада на преводу свих старих српских биографија, због постојања ранијег Башићевог превода на његово издање имало је много да се чека. По мишљењу С. Душанића, Башићеви преводи су сувише потиснути, зашта скоро да нема разлога. Он је сматрао да су они поетичнији, а местимично и тачнији. Ту се јавља и вечно питање кад је реч о оцени вредности превода. Шта је важније – да је превод „тачан“ или „леп“? За научника је важније језичка тачност, за просечног читаоца лепота превода. Неко трага за „описним“ преносом текста (подударност), где језик не игра велику улогу, већ „смисао“ поруке.

1896. најстарији препис Теодосијевог списка из 1336. донет је у Београд ради припреме његовог штампаног издања. Професор коме је поверена припрема издања је неочекивано умро, а сам рукопис нестао. Пре тачно пола века (1976) нашироко се говорило како је појава критичког издања Теодосијевог списка нешто што је питање дана. И тако је до данас.

Данило јесте значајан по особености свог дара и свог рада. О томе се већ дуго говори. Има могућности да се каже нешто и о ономе шта он није стигао да уради. Данило је радом и значајем најближи Сави. Архиепископ Јоаникије је особа која је прилично запостављена и о којој се мало говори. У време кад је син Драгутин збацио оца краља Уроша (1276) повукао се и он са трона и избегао у Хум. Престо архиепископије остао је упражњен све до његове смрти (1279). Тако Јоаникије није умро у седишту архиепископије Жичи, нити је сахрањен у Пећи. Јоаникије је једина особа која у великој мери прати рад Саве – био је поклоник у светим местима, налазио се у Хиландару, потом у Студеници, а потом као поглавар у Жичи: све су то „Савина места“. Данило није стигао да посети света места, није деловао у Студеници, а у његово време седиште Црквене управе било је у Пећи...

О архиепископу Јакову (1279/86) се више зна из житија архиепископа Јевстатија него из посебно састављене белешке у његовом житију из зборника. Стога треба подсетити да је Јаков био тај чијом одлуком је тело ту по личном захтеву сахрањеног поглавара Јевстатија пред бугарском опасношћу из Жиче пренето у Пећ. Иначе, познато је како по угледу на Свету Софију у манастиру Жичи бар у првој редовној фази њеног живота није било сахрањивања. Јевстатије се није освртао на такво понашање својих претходника који су поштовали ту одлуку и нису хтели да је прекрше. Наложено је да буде сахрањен управо у Жичи. Неко „трећи“ је одлучио да, иако је то желео, Јевстатије не остане ту дуго. Уследила је бугарска опасност и Јевстатијев наследник је благовремено реаговао.

3.1.2024 – текст

Чак и под условом да је Данило само писац било би довољно мотива да се о њему гледано са више страна подробније говори. Постоји ту низ питања која се јављају кад се разматра живот неког/сваког писца уопште, почев од његовог рођења. Постоје ли већ у детињству неки знаци склоности ка послу приповедања који се обично од околине препознају као знаци „проклетства“ везаног за сваког уметника.

Општа оскудица вести о збивањима у нашој прошлости лишава нас могућности упознавања са низом догађаја и појава. Данас се наступа „директним“ методом кад је реч о старим писцима – Доментијан, Теодосије, Данило су написали то и то... Занемарује се како је правилније рећи да је од њихових радова данас познато... Ово је потребно истаћи, с обзиром на добро познату чињеницу да су дела већине старих писаца до новог времена доспела у малом броју преписа (из врло добро познатих разлога). Прилике су такве да веће чуђење изазива опстанак онога што је познати него нестанак/губитак онога што је нестало. У сваком виду одговарајуће грађе ради се о осетљивом и лако пропадљивом материјалу – хартију угрожава подједнако и ватра и вода, а потом ту је у условима опште глади и мноштво живих штеточина које се „испомажу“ уништавањем писаног; довољно је да нестане неколико квадратних сантиметара неке фреске и да са тиме нестану и јединствени подаци на основу којих би се могло сазнати много више о прошлости – кад се зна да су фреске појединих храмова насилно остављених без крова била изложена дејству атмосферских (не)прилика, послу се приступа са осећањем неизмерне благодарности! Како се онда може говорити о обиму опуса старих српских писаца? Исто тако, не чуди што се ништа не може рећи о ономе што се „колоквијално“ зове „рани радови“ неког уметника. Односно, ту би била реч о ранијим покушајима и остварењима појединих уметника. Факат који ће их „препоручити“ неким будућим наручиоцима посла да се управо особама са таквим склоностима и способностима повери извођење неког посла...

Посредно преко касније остварених дела донекле се може наслутити и „лектира“ дотичног писца, која кад је у питању српски средњи век, и није нарочито богата. Ту се ради углавном о преводима византијских писаца чија дела су стварана током читавих хиљаду година, колико је та држава трајала (поређења ради, није сувишно подсетити да је од Саве прошло тек осам векова, а шта се све издогађало, доживело и преживело...). Судећи по броју преписа, човек онога времена се више образовао на поменутих преводима са грчког, него на делима домаћих писаца (ту се може помишљати и на оне о којима нема губитка њихових дела, што се лако могло десити, не знамо сасвим ништа). Вреди ли тим поводом поменути један илустративан, управо као наручен, пример. Савин биограф Доментијан, судећи по од њега насталим текстовима, није имао никаквог интересовања за антику (то не изненађује –

потичу из области пограничних зона са Србијом. Иначе, два века је присутна тежња стварања непостојеће равнотеже на Балкану. Кад је реч о књижевном стварању, онда су Бугари под утицајем Рума и Беча испред Срба или бар изједначени са Србима, док кад треба побројати конкретна остварења, ствар изгледа потпуно друкчије. Још пре ослобођења 1912, Бугари су били у несравњиво бољем положају од Срба јер су толерисани од званичне турске власти на штету прогоњених Срба, а српске књиге су присвајане и одношене са терена. Тако се дешавало и при бугарској окупацији, оствареној уз помоћ кајзера 1915. и Хитлера 1941. Тако су многи српски рукописи по језику и месту настанка постали „несрпски“...

Без неког јаснијег разлога архиепископ Данило се оспорава и састави житија архиепископа Саве II, потом и житије Јоаникија, што се ипак чини уз извесну „ограду“ и не искључује могућност да је житије Јоаникија од истог писца од кога су и Арсеније и Јевстатије.

Нека сазнања у вези са преписима овог писца указују на постојање оновременог стања међусобних односа народа која се не могу ни приближити данашњим представама ствараним и наметнутим далеко од балканских простора: „Два преписа настала у Молдавији садрже све осим „Живота архиепископа Данила II...“. Један од њих је касније доспео у Варшаву, а други у манастиру Сучевицу. Тиме се може објаснити да је за зборник Данила знао гроф Ђорђе Бранковић (1690) док је сто година млађи од њега Јован Рајић Данилово дело упознао у манастиру Хиландару, где га је послужила срећа да током свог кратког боравка наиђе управо на овај уникатни препис чуван у овом манастиру до 1896. Свестан тога, учинио је да се изврши препис са овог рукописа.

Уколико се неком учини да расправљању о Теодосију овде није место, требало би да зна да Теодосије као човек и као писац припада управо овој епохи. У њој је извршена ревизија Теодосијевог житија Саве у циљу стварања званичне представе о Српској Цркви.

Иако је утисак да је ревидирани текст Теодосијевог житија био основа за касније стварање озваничене представе о Српској Цркви, има и вести да и у овом периоду није било јединственог става у односу Доментијану и Теодосију према одредби типика за који се верује да је припадао манастиру Милешев и (око 1350), за службу уснућу патрона чита се текст из Доментијановог а не из Теодосијевог житија Светог Саве. То показује коме је састављач правила давао предност.

Теодосију као да је суђено да прави „хаос“ – почиње као „сателит“ ранијег писца, доживљава ревизију свог дела убрзо по његовом настанку, касније му одлучни читалац „одузима“ улогу писца изостављањем помена Теодосија у наслову и дело приписује Доментијану, што је делимично прихваћено од окружења... Упоредо исто дело живи под два наслова – са и без помена Теодосијевог имена. Десило се да 1860. Теодосије буде

пропусти, уколико их има, на разне начине се означе и исправљају. Ако писар при раду врши измене и унапређује текст кроз „осавремењавање“ уношењем нових речи у циљу замене старих/страних, он је тада далеко више од преписивача – он је „редактор“. Озбиљан посао и ктитора и преписивача не своди се на коришћење само једног предлошка и слепо веровање у њега. Тад преписивач користи више „извора“ и при њиховом упоређивању, као и каснијем преносу текста често се налази пред потребом избора/опредељења за неку од затечених верзија.

Пошто код Д постоји више (иако свега три) преписа могуће је говорити о верзијама и изменама основног текста током преписивања. Код Дан. је тако нешто скоро немогуће, јер постоји само један препис из 1553. који још није проучен (!) пошто је дуго сматран изгубљеним. То не значи да у млађа два преписа из 1763. и 1780. нема разлика. Ситних невољних разлика нађе се у два текста кад су она узастопно настала радом истог преписивача. Тим више може се очекивати већи број пропуста тамо где на истом тексту истовремено раде две различите особе.

У нашим условима прилике око свега три сачувана преписа Даниловог списка најбоље илуструју тежину стања око преписивања/умножавања и редиговања текстова. Десило се да најстарији рукопис даје најмлађу верзију текста и обрнуто – најмлађи препис је најближи изворном облику. Значи да верзије са мањим или већим разликама живе и „делују“/користе се упоредо. Ревизије **трпи и Д у виду** мањих прерада тако да се текстови екстра три **рук. Д списка** разликују.

Бечки препис Доментијановог списка, иако временски најмлађи, ипак је најближи изворном облику текста. Прашки трпи извесне измене, а Гиљфердинг је „екстра“ (најстарији а највише далеко од изворног)

Гиљ. „Редакција текста је систематично спроведена, о чему сведочи импозантан број варијанти, њих преко 5500. Ради се у суштини о стилској модернизацији оригиналног текста. Нема радикалнијих интервенција, тј. избацивања појединих делова, или уношење нових, који би битније изменили смисао.“

„Јунаци“ зборника Житија краљева и архиепископа српских – су „производ“ својих писаца (владари/поглавари). О њима се посредно сазнаје. Једино преко онога што биограф каже о свом јунаку постаје познато о њему. У највећем броју случајева вредност реченог не може да се упореди или провери са сведочењем неког другог извора. Нема начина провере колико у тим описима има субјективног реторског као неизоставног у писању оног времена, а колико је потпуно поуздано.

Поред познате и значајне улоге Д у настанку главне задужбине М. Бањске у житију Деч. се говори и о улози овог јерарха у настанку Деч: „Хоћу да начиним храм Богу моме

Спасу Христу; но потруди се са мном о саздању и утврђењу такве цркве. И говорим ти пред иконом неисказаног Судије и свакога створења Христани на слуша _____ свој властели, рекавши овако: Ево _____ бити други ктитор са мном овом месту, које ћемо почети зидати, и теби д _____ тако уписујем и сина мога такође, у део ове свете цркве... Знаш господине мој и оче како си се бринуо родитељу мојему за уздизање такве Његове цркве која се види у _____ светога првовременика Стефана, такође се жељно побрини и за мене, јер имамо заједнички и у животу и после смрти наше.“

Изненађује колико се у одговарајућој литератури мало говори о значају 1312. године. Домаћи аутори углавном говоре о томе како је на позив краља Милутина Данило дошао у Бањску да би преузео бригу о „ризници“ док је Милутин у сукобу са Драгутином. Остаје потпуно занемарено шта се те године дешава у Цариграду и на Атосу. До 1312. Света Гора је била под управом византијског цара (о томе се мало и говори и зна), а тек од ове године своју управу над Светом Гором цар предаје Цариградском патријарху. Нека даља проучавања могу да покажу како је тим поводом и хиландарски игуман Никодим одлазио у Цариград. О том свом боравку у престоници Никодим говори у прологу свог примерка Јерусалимског типика и све своди на регулисање односа Драгутина и Милутина. О значају тог датума за саму Свету Гору Никодим не говори. То још више усложњава односе његовог чувеног записа из 1319. где се не може примити као истинито тамо речено о примању и држању Јерусалимског типика.

Катедрале – главни посао око седишта новооснованих епархија и збрињавања боравка њихових епископа обављен је 1220. споразумним радом владара првог краља Стефана и његовог брата, првог архиепископа Саве. Неке од катедрала су затечене: Рас, Призрен, Липљан, Дабар... У осталим случајевима затечени манастири (Топлица, Будимље, Ариље...) претворени су у катедралне храмове. Могућности државне и црквене управе уз блиску међусобну сарадњу то омогућавају. Дешава се и супротно што довољно јасно сведочи и воља краља Милутина везана управо за ово време да се катедрални храм претвори у манастир и настави да живи као краљевска задужбина.

„Сужавање“ представа о ранијем животу. Деценијама се понављају извесна иста имена познатих личности тако да се представа о тим областима и времену своди само на помен неколико имена. Занемарује се постојање остале масе људи која би се могла изразити и милионима, током векова и поред тешких услова за опстанак човека услед велике смртности и услед бројних разлога који односе животе људи.

Помен 1375. године и догађаја у вези са њом је сложено и скоро неразмрсиво питање. Колико је време око 1200. по својим остварењима значајно (оснивање Хиландара, Студенице, Српске архиепископије, крунисање првог краља), толико је период око 1375.